

MBS095

ARIEL HUNGARY - BIBLIATANÍTÁSOK

AMIT A BIBLIA TANÍT A BŰNRŐL

Dr. Arnold Fruchtenbaum

BIBLIATANITASOK@GMAIL.COM

Tartalomjegyzék

I. HÉBER, GÖRÖG, ÉS MAGYAR SZAVAK

- A. A héber szavak
- B. A görög szavak
- C. A magyar szavak

II. A BŰN MEGHATÁROZÁSA

- A. Az alkotórészek
- B. Az egyszerű meghatározás
- C. A bűn lényegi természete

III. A BŰN EREDETE

- A. Istennel kapcsolatban
- B. Sátánnal kapcsolatban
- C. Az angyalokkal kapcsolatban
- D. Az emberrel kapcsolatban

IV. A BŰN EGYETEMESSÉGE

V. AZ EMBER ÁLLAPOTA A BŰN ALATT

- A. Mit jelent a bűn alatt élni?
- B. Gyógyír az ember állapotára

VI. A BŰNÖS TERMÉSZET: EREDENDŐ BŰN

- A. Az eredendő bűn jelentése
- B. Az Írásban tanított fogalma
- C. A bűnös természet átadása
- D. A bűnös természet büntetése
- E. A bűnös természet orvoslása

VII. SZEMÉLYES BŰN

- A. A személyes bűn jelentése
- B. Az Írásban tanított fogalma
- C. A személyes bűn átadása
- D. A személyes bűn büntetése
- E. A személyes bűn orvoslása

VIII. TULAJDONÍTOTT BŰN

- A. A tulajdonított bűn jelentése
- B. Az Írásban tanított fogalma
- C. A tulajdonított bűn átadása
- D. A tulajdonított bűn büntetése
- E. A tulajdonított bűn orvoslása

IX. BŰN A HÍVŐ ÉLETÉBEN

- A. A hívő életében lévő bűn jelentése
- B. Az Írásban tanított fogalma
- C. A bűn egyéb kategóriáihoz való viszonya
- D. A hívő életében lévő bűn büntetése

E. A hívő életében lévő bűn orvoslása

X. VÉGSŐ GYŐZELEM A BŰN FELETT

XI. A TÖRVÉNY TERMÉSZETE

- A. A szó használata
- B. A törvény jelentése
- C. A törvény fajtái
 - 1. Alapvető törvény
 - 2. Pozitív rendeletek
- D. Isten törvényének célja
- E. A hívő és Isten törvénye

Hét napig egyetek kovásztalan kenyeret; még az első napon takarítsátok el a kovászt házaikból, mert valaki kovásztot ejéndik az első naptól fogva a hetedik napig, az olyan lélek irtassék ki Izráelből. II. Mózes 12:15

Ezt a részletes tanulmányt arról, hogy mit tanít a Biblia a bűnről, 11 főbb részre osztjuk.

I. HÉBER, GÖRÖG, ÉS MAGYAR SZAVAK

Az első rész különböző héber, görög, és magyar szavakra vonatkozik, amelyek valamilyen módon mind a bűn fogalmát fejezik ki. Összességében tizenegy héber, hét görög, és tíz magyar szó létezik. Ebben a tanulmányban mindegyiket külön-külön megvizsgáljuk.

A. A héber szavak

Az első héber szó a *chata*, a héberben leggyakrabban használt szó a bűnre. Ezt a szót hat különböző módon fordítják az angol Bibliában, és ezek a magyar megfelelői: „bűn”, „hiba”, „áthágás”, „kár”, „vád”, és „sértés”. A *chata* szó alapvető jelentése „eltéveszteni a célt”. A céltévesztés, a helytelen cél eltalálására vonatkozik. Azt jelenti, hogy nem érjük el azt a célt, amit Isten szánt az embernek. Minden eltérés, minden bűn céltévesztés ahhoz képest, amit Isten az embernek szánt; eltévesztése annak a célnak, amit el kellene érni, miközben a helytelen célt találjuk el.

A második a *pasha*, melyet négy különböző módon fordít az angol Biblia, és ezek a magyar megfelelői: „lázaság”, „vétek”, „bűn” és „áthágás”. Alapvető jelentése a „lázaság” vagy a „alávetettség megtagadása a jogos tekintélynek”. E szó elsődleges használata, értelme és jelentése I. Királyok 12:19-ben, Jób 34:37-ben, és Ézsaiás 1:2-ben található. Ezek a részek a szót elsődleges jelentése szerint használják, a szó „lázaság” vagy az „alávetettség hiánya” értelemben. Az elsődleges jelentésből származik egy másik jelentés, a bűn jelentése, amelyet Zsoltárok 51:15-ben, Példabeszédek 28:21-ben, és Ézsaiás 43:27-ben találunk.

A következő a *maal*, amelyet három különböző módon fordítanak az angol Bibliában, és ezek a magyar megfelelői: „áthágás”, „vétek”, és „hamisság”. Ez a héber szó a bűn hűtlen és áruló természetét fejezi ki. A bűnt helytelen cselekedetként vagy a bizalom áthágásaként képviseli.

A negyedik héber szó az *avon*, amelyet az angol Biblia négy különböző módon fordít, és ezek a magyar megfelelői: „perverzión”, „rossz”, „eltéveszteni” és „hamisság”. Az alapvető jelentés az „elhajlás”, „ferdeség”, és „nem formában lenni”. Ez a szó a bűn ferdeségét, torzítását hangsúlyozza. Jelentésére néhány példa Ézsaiás 21:3, és Jeremiás siralmi 3:9.

Az ötödik az *aven*, amelyet az angol Biblia tíz különböző módon fordít, és ezek a magyar megfelelői: „hiábavalóság”, „igaztalan”, „hamis”, „szomorúság”, „gyász”, „nyomorúság”, „gonosz”, „csintalanság”, „gonoszság”, és „hamisság”. Az alapvető szótó jelentése: „semmi”, „nincs érzete”. Az olyan viselkedésre utal, amely végül haszталannak bizonyul az azt végző egyén számára. A semmi és valótlan bűn bélyegét nyomja az Isten törvényétől történő minden egyes eltávozásra. A bűnt, mint valótlan hangsúlyozza abban az értelemben, hogy nem áll összhangban Isten törvényével. Az ember hamis eszközeit mutatja be annak hamis, üres, és valótlan szempontjaival egyetemben. Mivel a próféták a bálványokat tiltott dolognak tekintették, hiábavaló és üres dolognak, ezt a héber szót gyakran a bálványimádás bűnéhez kötötték. Példa erre Hóseás 4:15, 5:8 és Ámos 5:5.

A hatodik a *rasha*, amelyet az angol Biblia három különböző módon fordít, és ezek a magyar megfelelői: „istentelenség”, „gonoszság”, és „a gonosz”. Eredetileg a tevékenység fogalmát jelentette. A tevékenység és a bűn fogalmát összekapcsolva ez a héber szó azt a hánykolódást és zűrzavart hangsúlyozza, amelyben a gonoszok élnek. Azt a folyamatos tépelődést hangsúlyozza, amit a gonoszok, a bűnösök okoznak másoknak. Ezt a fogalmat használja Jób 3:17, és Ézsaiás 57:20-21.

A következő a *ra*, amelyet az angol Biblia tizenkilencféleképpen fordít, és ezek a magyar megfelelői: „gonosz”, „szerencsétlenség”, „gyötrelm”, „ellenségeskedés”, „fájdalom”, „nyomorúság”, „nyomor”, „szomorúság”, „bánat”, „baj”, „bántás”, „kellemetlenség”, „sérülés”, „nehéz”, „aggasztó”, „nyamvad”, „kár”, „csíny”. A szótó alapvető jelentése „feltörni”, „tönkretenni”. Egy szóba ötvözi magát a gonosz cselekedetet és annak következményét. Mivel a bűnös tette sérülést okoz mind magának, mind pedig a körülötte lévőknek, ez a szó gyakran a gonoszra utal. Ez a bizonyos szó a gonosznak többnyire azt a jelentését hordozza magával, ami kárt, sérülést okoz, nem pedig azt, ami erkölcsileg gonosz. A helytelen cselekedet durva külsőségét hangsúlyozza inkább, mintsem az erkölcs belsejét. Ez a szó tehát a bűnt, mint a harmónia áthágását hangsúlyozza, mindannak a szétzúzását, ami jó vagy kívánatos az emberi társadalomban.

A nyolcadik az *amal*, amelyet hat különböző formában fordít az angol Biblia, és ezek magyar megfelelői: „vajúdás”, „erőfeszítés”, „baj”, „aggasztó”, „bánat”, és „fájdalom”. Az *amal* szó a bűn eredményét hangsúlyozza, ami a munka. Pontosabban a munkával járó erőfeszítést emeli ki. A bűn miatt az élet teherre vált, a munka pedig erőfeszítéssé és vajúdássá. Ez a szó az első bűn, Ádám bűnének eredményét írja le, amely a fáradtságos munka.

A kilencedik az *aval*, amelyet hatféleképpen fordít az angol Biblia, és ezek magyar megfelelői: „hamisság”, „igaztalan”, „igazságtalanság”, „istentelen”, „perverz”, „gonosz”. Az *aval* szó szótóvének jelentése „az igaztól és egyenlőségtől való eltávozás”. A bűnre úgy tekint, mint ami a feddhetetlenség hiánya az igazságtalanságban. Ezt az elvet Malakiás 2:6-ban találjuk.

A tizedik héber szó az *avar*, amit többnyire egyetlen angol szóval fordítanak, amelynek magyar megfelelője a „vétek”. A bűnt úgy írja le, mint a helyes határának átlépését és a rossz tiltott földjére való belépést. A vétekhez szükséges egy meghatározott határvonal, vagy határ, amit átlépnek, s ez a határ Isten adott törvénye vagy parancsolata. Amikor valaki vétkezik, átlépett a helyes határvonalán, és belépett a rossz tiltott földjére. Ezt az elvet találjuk Józsué 6:7-ben és 8:1-ben.

Végül az *asheim*, amelyet kétféleképpen fordít az angol Biblia, és ezek magyar megfelelői: „vétek” vagy „kihágás”. Azt a bűnt jellemzi, amelyet tévedésből, hanyagságból, vagy tudatlanságból követnek el. Amikor az efféle bűn az ember tudomására jut, abban a pillanatban vétkes, és úgy kell magára tekintenie, mint aki vétkezett. Talán a legjobb szemléltetés erre az *asheim* áldozat, vagyis a vétekért való áldozat, amelyről III. Mózes 4:13-14, 22-23, 27-28 és 5:2-6-ban olvashatunk.

B. A görög szavak

Összességében hét olyan görög szó van, amely a bűn fogalmát hordozza magában. Az első szó a *hamartia*, ami az elsődleges, „bűnnek” fordított görög szó. A legfőbb héber megfelelője a *chata*, s mindkét szó ugyanazzal az alapvető jelentéssel bír: „eltéveszteni a célt”. Ebből adódik, hogy a céltévesztés együtt jár a nem megfelelő cél eltalálásával. Ezt a szót a

céltévesztés értelmében Róma 3:23-ban találjuk, ahol azok, akik vétkeznek, szükölködnek Isten dicsősége nélkül.

A második a *parabasis*, amelyet többnyire „vétekként” fordítanak.

A harmadik az *adikia*, amelynek fordítása „igazságtalanság”. Az igazságosság hiányát hangsúlyozza, ami a bűn egyik jellemzője.

A következő szó az *asebeia*, amelyet „istentelenségnek” fordítanak, és a bűnre jellemzően a szentség hiányát hangsúlyozza. Ez a bizonyos fogalom I. Timóteus 1:9-ben, I. Péter 4:8-ban és Júdás 15-ben szerepel.

Az ötödik szó az *anomia*, ami a „törvénytelenység” jelentését hordozza magában. Ez a szó a bűnt úgy írja le, mint ami megveti a törvényt. Azt is leírja, hogy a bűn a törvény megszegése, ezért néha „törvénytelenységnek” fordítják. A szó a bűn törvénytelenységét hangsúlyozza. E jelentés egyik példája I. János 3:4.

A hatodik a *poneiria*, ami „romlottságot” jelent. A kapzsiság gyümölcsét, a „mohóságot” hangsúlyozza.

Az utolsó az *epithumia*, ami a „vágy” vagy „kívánság” jelentéssel bír. A bűnt, mint vágyat hangsúlyozza, különösképpen a tiltott dolgok utáni vágyat, kívánságot.

C. A magyar szavak

Ahhoz, hogy teljes mértékben megértsük a bűnre vonatkozó bibliai tanítást, figyelembe kell vennünk tíz magyar szót, amelyek a tizenegy héber és hét görög szóra alapszanak.

Az első ilyen magyar szó a „vétek”. A vétek szó egy határvonal átlépését hangsúlyozza, egy adott parancsolat megszegését. A vétek szó egy adott bűnt jellemez, az Isten ismert parancsolata elleni szándékos tettet.

A második a „hamisság”, ami azt hangsúlyozza, ami összességében rossz. Bizonyos dolgok önmagukban semlegesek, csak attól válnak helytelenné, ahogyan használják őket. Ám a hamisság esetében olyasvalamiről van szó, ami összességében rossz, nincs helyes vagy igaz módja a használatának.

A bűn bibliai használatát összegző, harmadik magyar szó a „tévedés”. A bűn tévedés abban az értelemben, hogy nem veszi figyelembe azt, ami helyes. Tévedés a szó eltévelyedés értelmében.

A következő a „bűn”. A „bűn” szót mindig annak tágabb értelmében kell értelmeznünk, az összes többi szó pedig egy bizonyos fajta bűnt vagy bűnnel kapcsolatos fogalmat jelöl. Átfogó, általános jelentésében a bűn szükölködést vagy elégtelenséget jelent, a cél eltévesztését, és a rossz cél eltalálását.

Az ötödik magyar szó a „gonoszság”. A gonoszság a romlott állapotú emberi akarat kimunkálását és kifejeződését hangsúlyozza. Amikor az emberi akarat annak romlottságában eléri vágyát, az eredmény a gonoszság.

A hatodik a „gonosz”. Ez a bűnre használt szó „helytelenséget” jelent. Helytelenség abban az értelemben, hogy bármit és mindent felölel, ami Istennek ellentmond. Ami ellentmond Istennek, az helytelen, s ami helytelen, az bűn.

A hetedik az „istentelenség”. Ez a bizonyos szó azt a fajta bünt hangsúlyozza, amelyből hiányzik mindenféle istenfélelem. Istentelen életet élni azt gondolván, hogy az semmiféle isteni fegyelmezést vagy ítéletet nem von maga után.

A nyolcadik az „engedetlenség”. Ez a szó a bünt úgy jellemzi, mint a hajlandóság hiányát arra, hogy az Isten Igéjében leírt igazság útján vezessenek vagy irányítsanak. Az itt leírt engedetlenség lehet aktív engedetlenség, mint például a véték vagy törvényszegés, de lehet passzív engedetlenség is. Ám mindig annak az eredménye, hogy az ember nem hajlandó arra, hogy az Isten Igéjében kijelentett igazság ösvényén vezessék.

A kilencedik a „hitetlenség”, ami a bünt az Istenbe vetett hit vagy bizalom hiányaként hangsúlyozza. A hitetlenség azt jelenti, hogy nem vetjük Istenbe a bizalmunkat, ami bűn. Az Írás azt tanítja, hogy ami pedig hitből nincs, bűn az (Róma 14:23). Az a bizonyos fajta bűn, ami nem hitből van, a hitetlenség.

Végül a „törvénytelenység”, ami a bünt a törvény ellen fordulásnak írja le, amikor valaki nem igazodik a törvényhez. A törvénytelenység életét éli, olyan élet, amelyet nem köt az isteni törvény (I. János 3:4-10).

Ez a tíz magyar szó segít meghatározni és összegezni a bűnre használt héber és görög szavakat. Ezek a szavak megmutatják, hogy a bűn milyen széles kört fed le. A bűn nem csupán egy adott dolog hiánya, és nem lehet csupán egyetlen szempontja által meghatározni. Valójában a bűnről alkotott számos hamis elgondolás alapul a bűn egyetlen szempontján. Néhányan például úgy tekintenek a bűnre, mint pusztán a lét korlátozójára. Mások egyszerűen a szeretet hiányának látják. Megint mások szerint a bűn egy helytelen dolog iránti sóvárgás. Egyesek a gonosz elvének tartják a bünt. Vannak, akik a bünt pusztán önzésnek tekintik. Mások pedig egyszerűen illúzióknak. Olyanok is vannak, akik csupán a törvény megszegését tekintik bűnnek. Mindezek a megközelítések részei a bűn bibliai meghatározásának, önmagukban azonban egyikük sem elegendő meghatározás a bűnre. Ahhoz, hogy megértsük a bűn átfogó fogalmát, a fentiek összességét figyelembe kell vennünk.

II. A BŰN MEGHATÁROZÁSA

Jelen tanulmány második, főbb része a bűn meghatározásával foglalkozik. A különféle héber, görög, és magyar szavak fényében hogyan határozhatnánk meg a bűnt? A bűn bibliai tanításának meghatározásában ezt a részt három egységre kell bontanunk.

A. Az alkotórészek

A bűnre használt különböző szavakból öt meghatározott alkotórészt kell figyelembe vennünk, amikor a bűn meghatározásáról beszélünk: a bűn önzés, az ismert törvény áthágása, helytelen hozzáállás és az én vagy az akarat helytelen vágya, a bűn hitetlenség, és végül Isten kifejezett parancsának való szándékos ellenszegülés.

B. Az egyszerű meghatározás

Az összes fenti alkotórészt magában foglaló, egyszerű meghatározás szerint: „a bűn bármi, ami Isten jellemével ellentétes”. Ez az egyszerű meghatározás tartalmazza az összes alkotórészt: az önzés, az ismert törvény áthágása, a helytelen hozzáállás és az én vágyai, a hitetlenség és az Isten adott parancsának történő szándékos ellenszegülés mind ellentmondanak Isten jellemének. A bűn egyszerű meghatározása szerint tehát, miszerint minden bűn, ami Isten jellemével ellentétes, tartalmazza a bűn minden az Írásban előforduló fogalmát és használatát. Ráadásul tartalmazza mind a tizenegy héber szót, a hét görög szót és a tíz magyar szót.

A kicsivel részletesebb meghatározás ez lenne: „a bűn az Isten jelleméhez történő konformitás hiánya, legyen szó cselekedetről, természetéről vagy állapotról.”

C. A bűn lényegi természete

A bűn meghatározásában a harmadik egység a bűn lényegi természete. Itt tíz dolgot kell figyelembe vennünk. Először is, a bűn egy specifikus gonosz.

Másodszor, a bűn az Isten törvényéhez való alkalmazkodás hiánya, vagy annak megszegése, áthágása. Nem tenni, amit a törvény megkövetel (Jakab 4:17). A törvény egy pontját megszegni egyet jelent a teljes törvény megszegésével (Galátzia 3:10, Jakab 2:10). A törvény nem ismerete nem lehet kifogás. Lehet, hogy a büntetés fokozatát enyhíti, ám a büntetés időtartamát nem (Lukács 12:47-48). Az engedelmségre való képesség hiánya nem mutatja meg a kötelezettség mértékét, és nem is határozza meg a bűn mibenlétének próbáját. A bűn jelen van, függetlenül attól, hogy az ember képesnek érzi-e magát a törvény megtartására vagy sem. A büntudat érzése sem szükségszerű a bűn tényéhez. A bűn jelen van, függetlenül attól, hogy az ember érez-e büntudatot vagy sem. A bűn Isten törvényének megszegése, áthágása, vagy az ahhoz való alkalmazkodás hiánya.

Harmadszor, a bűn alapelv vagy természet, valamint tett is (Máté 15:9). Tettként a bűn büntudatot hoz létre, alapelvként pedig szennyezettséget (Jeremiás 17:9, Lukács 6:45). Mivel a bűn mind természet vagy alapelv, mind pedig tett, hatszoros eredményt hoz létre: az ember értelmé meghomályosul (Róma 1:31, I. Korinthus 2:14, Efézus 4:18), gonosz, hiábavaló képzeletet szül (I. Mózes 6:5, Róma 1:21), gonosz vonzalmakat és szenvedélyeket szül (Róma 1:26-27), romlott beszédet eredményez (Efézus 4:29), szennyezett elmét és lelkiismeretet hoz létre (Titus 1:15), végül pedig leigázott és romlott akarathoz vezet (Róma 7:18-19).

A bűn következő lényegi természete az önzés, mivel végső soron a bűn magát a bűnöst emeli fel, és az ő elsőbbségét Isten elsőbbsége fölött.

Az ötödik, a bűn maga a törvénytelenység (I. János 3:4) abban az értelemben, hogy a bűn megghiúsítja az Isten parancsolatait és törvénye szerinti életet.

Hatodszor, a bűnnek abszolút jellege van, nem valami elvont befolyás (Máté 10:32-33, 12:30, Lukács 11:13, Jakab 2:10).

Hetedszer, a bűn mindig Istennel és az ő akaratával kapcsolatos (Róma 1:32, 2:12-14, 4:15, 5:13, Jakab 2:9-10).

Nyolcadszor, a bűn magában foglalja mind a vétket, mind a beszennyeződést. A vétkek tekintetében az embert felelőssé teszi a büntetésért (Róma 3:19, 5:18, Efézus 2:3). A

beszennyezettség tekintetében pedig, Ádámban minden ember vétkes az erkölcsi szennyezettségben, hiszen romlott természetből születünk. Ez azt jelenti, hogy hajlamosak vagyunk a gonoszra (Jób 14:4, Ézsaiás 6:5, Jeremiás 17:9, Róma 8:5-8, Efézus 4:17-19).

Kilencedszer, a bűn a szívben gyökerezik. A bűn hatással van az értelemre, az érzelemre, és az akaratra, és a testen keresztül találja meg a kifejeződését (Példabeszédek 4:23, Jeremiás 17:9, Máté 5:19-20, Lukács 6:45, Zsidókhöz írt levél 3:12).

S végül a bűn nem csupán külsődleges tettekből áll. A bűnös cselekedetnek folyamata háromlépcsős: a bűn bűnös állapot (Máté 5:22,28); majd ez az állapot válik a bűnös szokások alapjává (Róma 7:7); végül ezek a bűnös szokások bűnös cselekedetekhez vezetnek (Róma 7:17,24).

III. A BŰN EREDETE

Tanulmányunk harmadik része azzal foglalkozik, hogy mit tanít a Biblia a bűn eredetével kapcsolatban. Ahhoz, hogy ennek fogalmát maradéktalanul megérthessük, négy kategóriában kell a kérdéssel foglalkoznunk.

A. Istennel kapcsolatban

A Biblia nyilvánvalóan, kétségtelenül azt tanítja, hogy Isten nem vétkezhet. Isten képtelen a bűnre; nem rendelkezik a bűnre való képességgel. Mégis, Isten előre tudásában a bűn várható volt és benne foglaltatott Isten tervében. Ez azért is nyilvánvaló, mert Isten terve már a világ megalapítása előtt tartalmazta a Megváltót (Jelenések 13:8). Bár nem Isten a bűn szerzője, ő teremtette azt, aki a bűn szerzője.

B. Sátánnal kapcsolatban

A Biblia Sátánnal kapcsolatban beszél magának a bűn eredetének a leleplezéséről. Sátánra vonatkozóan Ezékiel 28:15 kijelenti: *míg gonoszság nem találtaték benned*.

Egy bizonyos ponton Sátánban gonoszság vagy bűn találtatott. Sátán volt az első teremtmény, aki vétkezett. Az első bűnnek a természete Sátán azon vágya volt, hogy olyanná legyen, mint Isten (Ézsaiás 14:14). Jesua (Jézus) azt mondta, hogy Sátán nem maradt meg az igazságban (János 8:44). Az első bűnös tehát Sátán volt, és az első bűn a büszkeség bűne volt, amely azon vágyában került kifejezésre, hogy olyan legyen, mint Isten. Ez a bűn valódi eredete. Ismétlem, nem Isten a bűn szerzője, vagy létrehozója, ám ő a teremtője annak, aki a bűn szerzője, vagyis Sátánnak.

C. Az angyalokkal kapcsolatban

A bűn eredetét az angyalokkal kapcsolatban Jelenések 12:3-4-ben találjuk, ami rámutat arra, hogy az angyalok egyharmada elbukott Sátánnal együtt, amikor részt vettek az Isten tekintélye elleni sátáni lázadásban. Így a bűn Sátánnal kezdődött, aztán az angyali sereg egyharmada elbukott vele.

D. Az emberrel kapcsolatban

Az ember esetében a bűn az éden kertjében kezdődött Ádám bukásával (Róma 5:12). Az első emberi bűn természete ugyanaz, mint az első angyali bűné: az a vágy, hogy Istenhez hasonlóvá legyen (I. Mózes 3:5). Maga a bűnös cselekedet a meghatározott parancsolattal szembeni engedetlenség volt (I. Mózes 2:16-17, 3:6).

IV. A BŰN EGYETEMESSÉGE

A negyedik rész az Írásnak azon egyértelmű tanításával foglalkozik, hogy a bűn egyetemes. A Biblia világosan tanítja, hogy a názáreti Jézus kivételével mindenki, aki Ádámától és Évától született, vétkes a bűnben. Ezt a tényt két dologban láthatjuk: közvetlen kijelentésekben és egyéb utalásokban.

Léteznek világos, közvetlen kijelentések mind az Ó-, mind pedig az Újszövetségben, amelyek azt mutatják, hogy mindenki vétkes a bűnben (I. Királyok 8:46, Zsoltárok 143:2, Példabeszédek 20:9, Prédikátor könyve 7:20, Róma 3:9,19,20,23; Galátzia 3:22, Jakab 3:2, I. János 1:8).

A bűn egyetemessége nyilvánvaló három utalásból is. A Biblia tanítása szerint az ember születésétől bűnös (Jób 14:4, Zsoltárok 51:5, János 3:6), és még a csecsemők is bűnösök, ezért halnak meg néha (Róma 5:12-14). Minden ember, beleértve a gyermekeket is, kárhozát alatt vannak (János 3:3, Efézus 2:3).

A bűn egyetemességének öt következménye van: az ember ki van téve a halálnak, annak minden formájában: a fizikai, lelki és örök halálnak; az ember a romlottság állapotába született, lelkileg halottan; az ember vétkes a személyes bűn miatt; az ember az állapotát tekintve bűn alatt van; az ember Sátán folyamatos befolyása alatt áll.

V. AZ EMBER ÁLLAPOTA A BŰN ALATT

Az ötödik rész azzal a bibliai tanítással foglalkozik, ami a bűn alatt lévő ember állapotára vonatkozik. Az ember állapota szerint a bűn alatt él. Ezt Róma 3:9, 7:14, és Galátzia 3:22 tanítja. Ezt két részben tárgyaljuk.

A. Mit jelent a bűn alatt élni?

A görög „alatt”-nak fordított szó olyan rendszerre utal, amely uralmat gyakorol egy személy felett. Isteni számítás ez, amelyet igaznak kell tekintenünk. Az ember isteni rendelet által a bűn állapota alá helyeztetett. Olyan rendszerben él, amelyben a bűn minden ember fölött hatalmat gyakorol. Az isteni rendelésből minden zsidó és pogány abba az állapotba került, amelyben az üdvösség tekintetében minden emberi érdem értéktelen. Minden emberi érdemet elvetnek azért, hogy Isten gyakorolhassa a meg nem alkuvó, üdvözítő kegyelmét mindazok felé, akik hisznek.

A bűn alatti élet az embert különleges kapcsolatba helyezi Sátánnal. II. Korinthus 4:3-4 szerint Sátán elvakítja a hitetlenek elméjét, akik a bűn állapota alatt élnek. Efézus 2:1-2-ben Sátán az, aki most az engedetlenség fiaiban munkálkodik. Kolossé 1:13 szerint a bűn állapota alatt élni azt jelenti, hogy „Sátán országának sötétségében élnek”. I. János 5:19 szerint, mivel a világ a bűn állapota alatt van, az egész világ a gonosz ölében hever.

B. Gyógyír az ember állapotára

Az ember bűn alatti állapotának gyógyírja nem az, ha az ember saját érdemeiben bízunk, hanem a Messiás érdemeiben. A fentiek szerint az ember bűn alatti állapota azt jelenti, hogy minden emberi érdem elvesztetik, mivel az üdvösségben nincs semmi értéke. Amikor az ember a

Messias érdemében áll, állapotot cserél. Más szóval, elhagyja a bűn alatti állapotot, és egy új állapotba, a kegyelem alatti állapotba kerül (Róma 6:14).

VI. A BŰNÖS TERMÉSZET: EREDENDŐ BŰN

A hatodik rész a Biblia tanítását vizsgálja a bűnös természettel, vagy eredendő bűnnel kapcsolatban. A legfőbb, legalaposabb ezzel foglalkozó rész a Róma 1:18-3:20. Ezt a részt öt területre osztjuk.

A. Az eredendő bűn jelentése

Mi az eredendő bűn jelentése? Valójában az „eredendő bűn” kifejezésnek két különböző jelentése van, és kétféleképpen használható. Néha az „eredendő bűn” kifejezés az első emberi lény, Ádám által elkövetett bűnre utal; ezt emeli ki Róma 5:19. Ebben az értelemben az eredendő bűn azt jelenti, hogy Ádám bűne eredendő vétket és eredendő szennyezettséget okozott. Ez teljes romláshoz és tehetetlenséghez vezetett, olyannyira, hogy még az ember legjobb cselekedetei is teljes mértékben tökéletlenek. Az „eredendő bűn” kifejezés utalhat Ádám bűnére.

Az „eredendő bűn” kifejezés második, gyakoribb használata a bűnös természetre utal, két okból kifolyólag. Először is azért nevezik a bűnös természetet eredendő bűnnek, mert Ádámtól eredt, és az első szülőktől, Ádámtól és Évától szállt ránk, így mindenki örökli ezt a bűnös természetet. Másodszer, a bűnös természetet néha azért nevezik eredendő bűnnek, mert ebből ered minden más bűn, így minden ember követ el bűnös cselekedeteket a bűnös természetéből adódóan.

A bűnös természet egyik helyes meghatározása ez: „a bűnös természet képesség arra, hogy mindent megtegyünk, akár jót, akár rosszat, ám ezek egyike sem ajánlólevél Istenhez.” Ez azt jelenti, hogy minden ember bűnősként lép be az emberi fajba, és bűnös cselekedeteket hajt végre, mert bűnös. Ádám és Éva az egyetlenek, akik vétkezés miatt lettek bűnösök. Minden leszármazottjuk azért vétkezik, mert bűnösök. Csak Ádám és Éva halt lelki halált a vétkezés miatt, leszármazottaik már lelkileg halottan születnek. Mivel bűnös természettel születnek, bűnös cselekedeteket visznek véghez.

Ráadásul a bűnös természet a lélek lényegének a romlottsága. A bűnös természet nem elengedhetetlen része az ember nem anyagi részének. Ádám és Éva egy ideig bűnös természet nélkül éltek. Jesua egész életében bűnös természet nélkül létezett. A bűnös természet csupán képesség mindazon dolgok megtételére, amelyek lehetnek jók, vagy rosszak, de semmiképpen nem eredményezik Isten elfogadását.

B. Az Írásban tanított fogalma

A bűnös természet fogalmát mind az Ó-, mind pedig az Újszövetség alapos részletességgel tanítja. Az Ószövetségben a bűnös természetről szól az I. Mózes 6:5, 8:21, Jób 15:14,16, Zsoltárok 58:2-4, 94:11, 130:3, 143:2, Prédikátor könyve 7:20, 9:3, Ézsaiás 64:6, Jeremiás 13:23, 16:12, és 17:9. Az Újszövetségben a bűnös természetről szól Máté 7:11, 12:34, 15:19, Róma 6:20, I. Korinthus 2:14, Efézus 4:18, Kolossé 2:13, I. Péter 4:2, I. János 1:8, és 2:16. Mindezek a példák szerint az Ó- és az Újszövetségben egyértelmű, hogy a Biblia igenis tanít a bűnös természet fogalmáról és az eredendő bűnről.

C. A bűnös természet átadása

A bűnös természet az úgynevezett „közvetett átadással” történik. Ez azt jelenti, hogy Ádámtól kezdve minden leszármazottjág eljut a szülőkön keresztül. Nem közvetlenül Ádámtól adódik át minden egyénnek, hanem Ádámtól eredően az összes leszármazottján keresztül, a szüleinken át jut el hozzánk. Ebből következik, hogy a gyerekek a szüleiktől öröklik a bűnös természetet, a szülők pedig a saját szüleiktől, egészen Ádámgig visszamenőleg (Zsoltárok 51:5, Efézus 2:3).

D. A bűnös természet büntetése

A bűnös természet és az eredendő bűn büntetése két dolgot von maga után. Az első büntetés a teljes romlottság. Meghatározás szerint a teljes romlottság nem azt jelenti, hogy minden ember annyira rossz, amennyire csak lehet. A teljes romlottság inkább „az ember Isten előtti érdemtelen állapotát” jelenti. Az ember egyetlen cselekedetének sincs semmilyen értéke Isten előtt. A bűnös természet második büntetése a lelki halál. Mivel az ember már fogantatásakor öröklí a bűnös természetet, lelkileg halottan születik (I. Mózes 2:17, I. Korinthus 2:14, Efézus 2:1,5).

A bűnös természet büntetése négy sajátságos eredménnyel jár. Először is, a lélek természetében romlás ment végbe abban az értelemben, hogy a lélek spirituálisan (lelkileg) halottnak nyilvánított. A második eredmény az, hogy az eredendő igazságosság elveszett. Amikor Isten megteremtette Ádámot és Évát, eredendő igazságossággal rendelkeztek, ám amikor vétkeztek, elveszítették azt. Az ember emiatt hajlamos a gonoszra. A harmadik eredmény az, hogy a bűn természetéből adódik a bűntudat és romlottság. A bűntudat a bűn külső szempontjára utal, a romlottság pedig a bűn belső szempontjára. A negyedik eredmény az, hogy a bűnös természet megőrzi jellegét még a hívőkben is, s ez az oka annak, hogy a hívők is vétkeznek.

E. A bűnös természet orvoslása

A bűnös természet orvoslásához három dolog szükséges, és minden egyes dolog saját eredménnyel jár.

Először is a bűnös természet orvoslásával együtt jár az újjáteremtés. Az újjáteremtés, amelynek jelentése „újjá születni”, a halott lelket megeleveníti. Az emberrel született halott lélek a hit pillanatában megelevenedik. Az újjáteremtés eredménye az, hogy a hívő lelkileg élővé válik.

Másodszor, a bűnös természet orvoslásával együtt jár a szabadítás. A szabadítás magával hozza az új természetet, vagy új képességet arra, hogy Istent igazságban szolgáljuk. Bár a hívő ezután is megőrzi bűnös természetét, a szabadítás eredményeként a hívő új természetet kap, és ezért új képessége van arra, hogy Istent igazságban szolgálja.

Harmadszor, a bűnös természet orvoslásával együtt jár a Szentlélek bennünk lakozó jelenléte is, amely megadja az elítélt bűnös természetfölötti győzelemhez szükséges erejét. Ennek eredménye az, hogy a hívő győzelmet arathat a bűnös természet fölött a Szentlélek ereje által.

Amikor az ember az Úr Jesuába, a Messiásba veti hitét, újjáteremtődik, megszabadul és a Szentlélek benne lakozik. Mindennek átfogó eredménye a lelki élet.

VII. SZEMÉLYES BŰN

A hetedik rész a személyes bűnre vonatkozó bibliai tanítás kategóriájával foglalkozik. Ezt a részt öt különböző területen tanulmányozzuk.

A. A személyes bűn jelentése

A személyes bűn fogalmával foglalkozó kulcsfontosságú vers a Róma 3:23: *Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.*

A személyes bűn azokat a bűnös tetteket jelenti, amelyeket az egyén még a Jesuába, mint Megváltóba és Messiásba helyezett hite előtt követett el. A bűnös természet benső, a személyes bűn külső; maga a bűnös cselekedet. Ezeket a bűnös cselekedeteket azért követi el az ember, mivel természeténél fogva bűnös, mivel megörökölte a bűnös természetet. Ezért a személyes bűnök az egyén által elkövetett bűnös cselekedetek, amelyeket még azelőtt követ el az ember, hogy elfogadná Jézust Messiásának. Ezek lehetnek szándékos, vagy tudatlanságból elkövetett tettek, de mindenképpen bűnös cselekedetek. A személyes bűn kategóriája a mindennapi élet minden olyan területét felöli, amely nincs összhangban Isten jellemével.

A személyes bűnt különféleképpen kategorizálhatjuk. Az isteni elvárások tekintetében például a személyes bűnt az elkövetett bűnök és a mulasztás bűneinek kategóriájára lehet osztani. A tárgyat tekintve a személyes bűn lehet Isten, a felebarátunk vagy önmagunk ellen elkövetett bűn. Az irányát tekintve a személyes bűn lehet belső, a lélekben, vagy külső, a testben elkövetett bűn. A felelősségre vonás tekintetében lehet egyéni vagy csoportos, a bűnben résztvevők szerint. Szándék tekintetében lehet szándékos vagy akaratlan; vagyis tudatlanságból vagy szenvedély miatt elkövetett bűn. A bűnösség tekintetében a személyes bűn lehet kisebb vagy nagyobb bűn, mivel a Biblia tanít a kisebb és nagyobb bűn fogalmáról. Az alanyát tekintve a személyes bűnt elkövetheti a megváltott vagy megváltatlan ember, és irányulhat megváltott vagy megváltatlan emberek felé. Isten igazságszolgáltatásának tekintetében a személyes bűnnel Isten bánik el, akár bosszúállása, akár hosszútűrése alapján. A megbocsátás tekintetében a személyes bűn megbocsátott vagy meg nem bocsátott lehet. Oka alapján a személyes bűn oka lehet tudatlanság, szemtelenség, rosszindulat, gyámoltalanság vagy előre megfontoltság. A büntetés tekintetében a személyes bűnök részben e világban, részben pedig az elkövetkezendő világban kerülnek megítélésre.

B. Az Írásban tanított fogalma

Számos írásrész tanítja a személyes bűn fogalmát. I. Királyok 8:50 szerint például a személyes bűn Isten törvényének megszegése; Zsoltárok 19:13-14 szerint a személyes bűnök lehetnek az önhittség bűnei; Zsoltárok 51:6 azt tanítja, hogy a személyes bűnök Isten ellenesek; Zsoltárok 90:8 titkos bűnökről beszél, amelyek személyes bűnök; Lukács 12:47-48 a tudatlanságból elkövetett és az ismert bűnökről is beszél; Lukács 15:21 tanítása szerint a személyes bűnök a menny ellen szólnak; Lukács 23:34 szerint a személyes bűnök lehetnek a tudatlanság bűnei is; János 19:11 kisebb és nagyobb bűnökről beszél; Apostolok Cselekedetei 3:17-19 is a tudatlanságból elkövetett bűnökről szól; I. Korinthus 6:9-10 bűnös cselekedetéről szól; Galátzia 5:19-21 a bűnös tettekről szól; I. Timóteus 1:13 ismét a tudatlanságból elkövetett személyes bűnökről szól. Az Írás egyértelmű tanítása szerint a személyes bűnök az ember bűnös természetéből erednek.

C. A személyes bűn átadása

A személyes bűn tehát a bűnös természetből ered, vagyis az ember azért követ el bűnös cselekedeteket, mert bűnös természettel rendelkezik. A bűnös természet átadása Ádámtól a szülőkön keresztül történik. A bűnös természetet a fogantatáskor örököljük a szülőktől, s a bűnös cselekedeteket később e miatt a bűnös természet miatt követjük el.

A személyes bűn következményei négy nemzedéken át hatással lehetnek az egyén leszármazottaira, mivel II. Mózes 34:6-7 szerint Isten igazsága néha megköveteli, hogy az atyák bűne a fiakban találjon büntetésre, majd a fiak fiaiban, vagyis a harmadik és negyedik generációban.

D. A személyes bűn büntetése

A személyes bűn büntetésének két szempontja a vétkekesség és a büntetés mértéke. Először is, a személyes bűn miatt a megváltatlan bűnös vétkesen áll az igaz és szent Isten előtt. A személyes bűn büntetésének második szempontja az, hogy hozzátesznek a büntetés mértékéhez. Tény, hogy a tűznek tavában a büntetés különböző fokozatai lesznek jelen, Lukács 12:47-48 tanítása szerint. Ez az örök büntetés.

A személyes bűn büntetésének eredménye az elveszettség állapota lesz. Ha valaki nem hisz Jeseuában a Messiásban ebben az életben, akkor örökre elveszett.

E. A személyes bűn orvoslása

A személyes bűn orvoslásában két tényező szerepel: a megbocsátás és a megigazítás. A személyes bűnre az első orvoslás a megbocsátás. Amikor az ember elfogadja Jeseuát Megváltójának, a bűnei megbocsátást nyernek. Ez azt jelenti, hogy Isten elveszi annak a bűnét, aki hitet gyakorolt a Messiás helyettesítő halálában, temetésében, és feltámadásában. Az első büntetést, a vétkekességet a megbocsátás veszi el.

A személyes bűnre a második orvoslás a megigazítás. A megigazítás azt jelenti, hogy „igaznak nyilvánítanak”. Aki hisz az Úr Jeseuban a Messiásban, igaznak van nyilvánítva. A megigazítással együtt jár az is, hogy az egyént nem vétkesnek nyilvánítják. Kinyilvánítják, hogy a Messiás igazsága adatott a hívő bűnösnek, hogy többé ne fenyegeesse a tűz tavának veszélye.

A személyes bűn orvoslásának eredménye a személyes megváltás.

VIII. TULAJDONÍTOTT BŰN

Jelen tanulmány nyolcadik része a bűn azon kategóriájáról szól, amit a Biblia tulajdonított bűnnek nevez. Ezt a részt öt pontban vitatjuk meg.

A. A tulajdonított bűn jelentése

A „tulajdonít” szó jelentése „valakinek a számlájára írni”. Azt jelenti, hogy valakinek valamit tulajdonítanak, vagy valakinek beszámítanak valamit. (Máshol átruházott bűnnek fordítják – *a szerk.*). A Biblia három főbb tulajdonításról beszél. Az első, Ádám bűne az emberi fajnak tulajdonított. A második, az ember bűne a Messiásnak tulajdonított; ez a kereszten történt. A harmadik, a Messiás igazsága a hívőnek tulajdonított; ez akkor történik meg, amikor az ember hisz. Ez a tanulmány az első nagy tulajdonításra összpontosít, amely valójában a másik kettő alapja.

Az első fő tulajdonítás az volt, amikor Ádám bűne az emberi fajnak tulajdonított. Az egész emberiségre átfogóan úgy tekintenek, mint akik részt vettek Ádám engedetlenségében, s így az emberiség ugyanabban a dologban vétkes. Az ember nem csupán saját, személyes bűne miatt vétkes a bűnös természete miatt, hanem azért is, mert úgy tekintenek rá, mint aki részt vett Ádám bűnében. Ezt úgy tudjuk a lehető legjobban elképzelni, ha mondjuk, egy meghatalmazásra gondolunk. Amikor valakinek adunk egy meghatalmazást, ő teljes jogkörrel eljárhat a nevünkben. Az általa részünkre végzett cselekedetekre úgy tekintenek, mintha azok a mi saját cselekedeteink lennének. Ha a meghatalmazott valamilyen törvényellenes dolgot tesz, akkor mi is osztozunk a felelősségben; bizonyos mértékben a meghatalmazott bűnét nekünk tulajdonítják, mivel mi adtunk neki meghatalmazást. Ádám meghatalmazást kapott az emberi faj nevében; így amikor vétkezett, az egész emberi faj vétkezett.

Bibliai nézőpontból Isten az egész emberiségre úgy tekint, mint akik „Ádámokban” vannak. Tehát minden embert vétkesnek tekint, nem csupán a saját bűnét illetően, hanem Ádám bűnét illetően is.

B. Az Írásban tanított fogalma

A tulajdonított bűn fogalmát tanító kulcsfontosságú rész az Írásban a Róma 5:12-21. A kulcs vers a 12: *Annakokáért, miképpen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképpen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenkinek vétkeztek.*

A fenti megfogalmazás szerint mindenki, aki vétkezett, kapcsolatban áll Ádám bűnével. A bűn egy emberen keresztül lépett be a világra, a bűnön keresztül pedig a halál. A halál azért adatott át minden emberi lénynek, mert mindegyikükre úgy tekintenek, mint akik vétkeztek „Ádámokban”. E miatt a tulajdonítás miatt van az, hogy néha csecsemők is meghalnak, bár még lehetőségük sem volt vétkezni.

C. A tulajdonított bűn átadása

A meghatalmazás fogalmán túl még egy teológiai kifejezéssel is megmagyarázhatjuk, hogy a tulajdonított bűnt hogyan adják át. Ez a teológiai kifejezés a „természeti elsőség” elve. A természeti elsőség azt jelenti, hogy a tulajdonított bűn Ádámtól egyenesen az egyénnek adódik át. A bűnös természet közvetett formában adják át, miszerint Ádám bűne a szülőkön keresztül jut el az egyénhez. A tulajdonított bűnt azonban közvetlenül adják át, vagyis Ádámtól egyenesen az emberi faj összes tagjának, nem pedig a szülőkön keresztül. A tulajdonított bűnt tehát Ádámtól az egyénig közvetlenül adják át.

Az Ádámokban lévő emberi faj organikus egysége miatt Ádám bűne tulajdonítatik minden egyes leszármazottjának, méghozzá azonnal. Az Írásból ezt a fogalmat „leszármazotti viszony” néven ismerjük. A leszármazotti viszony egyik példáját a Zsidókhöz írt levél 7:9-10-ben találjuk: *És hogy úgy szóljak, Ábrahámnál fogva tized vétetett Lévitől is, a tizedszedőtől, mert ő még az atyja ágyékában vala, amikor annak elébe ment Melkisédek.*

E rész háttere I. Mózes 14-ben található, ahol is Ábrahám tizedet fizetett Melkisédeknek. A Zsidókhöz írt levél szerzője rámutat, hogy amikor Ábrahám tizedet fizetett, akkor Lévi, aki Ábrahám leszármazottja volt, szintén fizetett tizedet Melkisédeknek a leszármazotti viszonyon keresztüli tulajdonításon keresztül. Lévi még meg sem született akkor, amikor ez az esemény megtörtént. Ennek ellenére, mivel apjának, Ábrahámnak az ágyékában volt, Lévi is úgy tekintünk, mint aki tizedet fizetett Melkisédeknek.

Az egész emberi faj „Ádám ágyékában” volt. E miatt a leszármazotti viszony miatt, amikor Ádám vétkezett, az egész emberi fajra úgy tekintenek, mint akik részt vettek ebben a bűnben.

Ádám bűne tulajdoníttatik minden embernek, s ezt a bűnt a mi bűnünknek számítják. Róma 5:12 azt jelenti, hogy a halál minden emberre eljutott, mert mindannyian vétkeztek „Ádámban”, aki az emberi faj természeti feje a leszármazotti viszony miatt.

Míg a bűnös természetet közvetve Ádámtól a szülőkön keresztül kapjuk, a tulajdonított bűnt közvetlenül kapjuk, és Ádámtól egyenesen nekünk adatik át.

D. A tulajdonított bűn büntetése

Róma 5:12 szerint a tulajdonított bűn büntetése a fizikai halál. Ezt már az Ószövetség is tanította I. Mózes 3:19-ben, valamint az Újszövetség Róma 5:14-ben, és I. Korinthus 15:20-23-ban, különös tekintettel a 22. versre: *Mert a miképpen Ádámban mindnyájan meghalnak.*

E. A tulajdonított bűn orvoslása

A tulajdonított bűn orvoslása a harmadik, korábban említett főbb tulajdonítás: a Messiás nekünk tulajdonított igazsága. Ezt ugyanabban a szövegösszefüggésben tanítják, mint a tulajdonított bűnt. Róma 5:12-21 összefüggésében a 21. vers kijelenti: *Hogy miképpen uralkodott a bűn a halálra, azon képen a kegyelem is uralkodjék igazság által az örök életre a mi Urunk Jézus Krisztus által.*

Egy másik írásrész, amely azt tanítja, hogy a tulajdonított bűn orvoslása a Messiás nekünk tulajdonított igazsága, ez a II. Korinthus 5:21. A vers ezekkel a szavakkal kezdődik: *Mert azt, a ki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne.* Ez a második fő tulajdonításról szól: az ember bűnét a Messiásnak tulajdonították. A vers kijelenti, *hogy mi Isten igazsága legyünk.*

Ez a harmadik fő tulajdonításra utal, a Messiás igazságát a hívőnek tulajdonítja. Ugyanezt az igazságot tanítja I. Korinthus 15:20-26,54-56. A 22. vers szerint: *Mert a miképpen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképpen a Krisztusban is mindnyájan megelevenítettnek.*

IX. BŰN A HÍVŐ ÉLETÉBEN

A kilencedik rész azzal foglalkozik, hogy mit tanít a Biblia a hívő életében lévő bűnről. Mint a bűn korábbi kategóriáit, ezt is öt területen vizsgáljuk meg.

A. A hívő életében lévő bűn jelentése

A hívő életében lévő bűn azokra a bűnös tettekre utal, amelyeket egyéni hívők követnek el. Ebben az értelemben hasonló a hitetlenek által elkövetett személyes bűnhöz. A hívők által elkövetett személyes bűnök lehetnek szándékosak vagy tudatlanságból elkövetett bűnök.

B. Az Írásban tanított fogalma

Az Írás egyértelműen tanítja azt a tényt, hogy a hívők még mindig vétkeznek. I. Timóteus 1:15-ben Pál azt mondta Timóteusnak, hogy ő, Pál a bűnösök között az első. Pál apostol volt, és talán ő volt az, aki a lelkiség olyan szintjére jutott, ami emberileg ebben az életben lehetséges. Mégsem a múlt időt használta, amikor élete alkonyán Timóteusnak írt. Nem azt mondta, hogy „voltam”, vagy „régiben szokásom volt” a bűnösök közt az elsőnek lenni. A bűnösök tekintetében Pál a jelen időt használta: én vagyok az első. Még mindig természet szerint bűnösnek tartotta magát, és úgy tekintett magára, aki bűnös cselekedeteket hajt végre.

A hívő életében lévő bűnről szóló kulcsfontosságú rész I. János 1:8-10: *Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mi bennünk. Ha*

megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól. Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük őt, és az ő ígéje nincsen mi bennünk.

János első könyve hívőknek íródott és hívőknek szól. A 8. versben János rámutat arra, hogy a hívők még mindig rendelkeznek a bűnös természettel. A 9. versben megemlíti, hogy hívők követnek el olyan bűnöket, amelyeket meg kell vallani. A 10. versben megemlíti a személyes bűn tényét: ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük őt, és az ő ígéje nincs mi bennünk. A bennünk személyes névmás használatával János önmagát is bevonta ebbe a kijelentésbe. Az Írás szerint a hívők is követnek el személyes bűnöket; van bűn a hívő életében.

C. A bűn egyéb kategóriáihoz való viszonya

Mi a hívő életében lévő bűn viszonya az ember bűn alatti állapotához, a bűnös természethez, a személyes bűnhöz, és a tulajdonított bűnhöz? Az ember bűn alatti állapotával kapcsolatban a hívő többé nem él bűn alatt, mert a hívő már új állapotban, a „kegyelem alatt” él.

A bűnös természet viszonylatában a hívő még mindig rendelkezik bűnös természettel. Ahogyan a hitetlenek által elkövetett személyes bűnök forrása a bűnös természet, úgy a hívő által elkövetett személyes bűnök forrása is az. A hívő és a hitetlenek közötti különbség nem abban rejlik, hogy az egyiknek van bűnös természete, a másiknak pedig nincs. A különbség az, hogy a hívőnek új természete is van. Rendelkezik az újonnan született emberi lélekkel, amely a régi bűnös természet ellen tusakodik. Ezt a harcot Galátzia 5:16-17 és Róma 7:15-25 írja le.

A személyes bűn viszonylatában három dolgot kell megjegyeznünk. Először azt, hogy a hívő megszabadult a bűn hatalmától. Mivel a hitetlen ember a bűn szolgája, bűnös cselekedeteket kell elkövetnie; a hívő megszabadult a bűn hatalmától, ezért nem kell bűnös cselekedeteket elkövetnie (Róma 6:1-8:13, I. János 1:1-2:2). Másodsor, a hívőnek ezt a tényt igazként kell ismernie, és ez által kell élnie (Róma 6:1-8:13). Harmadszor, a hívőnek most harcolnia kell a test, az ördög és a világ elleni háborúban.

A tulajdonított bűnnel kapcsolatban a hívő „Ádámában” lévő helyzetét ellensúlyozza új helyzete Krisztusban. A hívő számára a halál többé nem a tulajdonított bűn büntetése. A fizikai halál pusztán eszköz arra, hogy elhagyja ezt a világot, és belépjen a mennybe. Ráadásul, amikor a hívő meghal, garantált a jövőbeni feltámadása (I. Korinthus 15:50-57).

D. A hívő életében lévő bűn büntetése

A hívő életében lévő bűnnek négy lehetséges büntetése van. Az első büntetés az Istennel való közösség elvesztése (I. János 1:6). Isten családjának részeként, amikor a hívő bűnt követ el, megszakítja Istennel való közösségét. Ezt a közösséget a megvalláson keresztül kell helyreállítani (I. János 1:9).

A hívő életében lévő bűn második büntetése a fenyítés. Ez akkor történik, amikor a hívő nem vallja meg a bűneit. Ha nem vallja meg a bűneit, és nem részesül családi megbocsájtásban, akkor Isten megfenyíti és megfegyelmezi (I. Korinthus 11:32, Zsidókhöz írt levél 12:4-11).

A hívő életében lévő bűn harmadik, lehetséges büntetése a helyi gyülekezetből történő kizárás. Ez különösen igaz a rendkívül feltűnő személyes bűnök tekintetében, amelyek nyilvánosak és szégyent hoznak a helyi gyülekezetre. Ennek egy példáját I. Korinthus 5:1-5-ben találjuk, ahol a nyilvános bűn az volt, hogy a gyülekezet egy tagja a mostohaanyjával

hált. Erről tudott a gyülekezet, de nem gyakorolt gyülekezeti fegyelmezést. Pontosan ez az a fajta nyilvános bűn, amely szégyent hoz a helyi gyülekezetre, és kizárás lehet az eredménye.

A hívő életében lévő bűn negyedik lehetséges büntetése a fizikai halál. Ez a fenyítés és kizárás természetes következménye akkor, ha a végletekig megy a büntetés. Korábban megemlítettük, hogy a fizikai halál többé nem jelent büntetést a hívőnek, csupán eszközt arra, hogy elhagyja ezt a világot azért, hogy a mennybe menjen. Ennek ellenére van egy kivétel ez alól a szabály alól. Amennyiben egy hívő a fenyítés adott ideje ellenére elutasítja bűneinek megvallását, a fenyítés végső formája igenis lehet a fizikai halál. Ráadásul amennyiben az ember nem reagál, és nem bánja meg a bűnét, a kizárást követő természetes eredmény a fizikai halál, amelyet természetesen nem a gyülekezet, hanem Sátán mér ki rá. A hívők életében lévő bűn büntetéseként a halált I. Korinthus 5:5 és 11:28-32 említi. Mindez azonban a hívő megváltására nincs hatással.

E. A hívő életében lévő bűn orvoslása

A hívő életében lévő bűn orvoslásának két szempontja van: a megelőző és az alkalmazott orvoslás. A megelőző orvoslás megőrzi a hívőt attól, hogy bűnös tetteket hajtson végre. Négy ilyen megelőző orvoslás van. Az első az Írásról való elmélkedés (Zsoltárok 119:11). A második a Messiás közbenjáró munkája (János 17:15, Róma 8:34, Zsidókhöz írt levél 7:25). A harmadik a Szentlélek bennünk lakozó szolgálata, amelyen keresztül a hívőnek hatalmában áll ellenállni a bűnnek (János 7:37-39, Róma 8:9). Végül a negyedik megelőző orvoslás az, amikor Isten Igéjének világosságában járunk (I. János 1:7).

Az alkalmazott orvoslás tekintetében elsőként, amit a bűn elkövetése után tehet a hívő, az önvizsgálat (I. Korinthus 11:31-32); a hívőnek meg kell vizsgálnia magát, hogy van-e bűn az életében. Ha van, akkor a második orvoslás a bűnvallás alkalmazása (I. János 1:9); meg kell vallania bűneit, egyet kell értenie Istennel abban, hogy az bűn, és végül el kell ismernie a részét benne. Ideális esetben ezt mindig akkor kellene tenni, amikor az ember ráébred a bűneire. A Biblia kétféle időzítést említ az alkalmazott orvoslás terén: Efézus 4:26 azt tanítja, hogy a megvallást az esti lefekvés előtt megejteni; I. Korinthus 11:27-32 pedig rámutat, hogy a megvallást azelőtt kell megejteni, mielőtt a hívő úrvacsorán venne részt.

A hívő életében lévő bűn orvoslásának eredménye kettős: először is, a hívő életében lévő személyes bűnök bocsánata; másodsor pedig a családi kapcsolat helyreállása.

X. VÉGSŐ GYŐZELEM A BŰN FELETT

A tizedik rész a minden bűn feletti végső győzelemről szól. A Biblia azt tanítja, hogy eljön a nap, amikor a hívők győzelmet aratnak minden bűn fölött. Ez a nap a test feltámadásával jön el (I. Korinthus 15:35-49, Róma 8:23). A test feltámadása a bűn testéből való szabadulást jelenti, amikor a test feltámad, szabad lesz a bűnös természettől. Az egyház szentjei számára ez az elragadtatáskor történik meg, valamikor a nagy nyomorúság előtt. Az ószövetségi szentek és a nagy nyomorúság szentjeinek számára ez a nagy nyomorúság vége és a messiási királyság kezdete közötti, hetvenöt napos időszak alatt történik meg.

Amikor a Biblia minden korok összes hívőinek végső lakhelyéről szól, a hívőket úgy jellemzi, mint akik teljesen szabadok a bűntől. Erről a végső lakhelyről, ahol minden hívő végső győzelmet arat minden bűn fölött a Zsidókhöz írt levél 12:2-24, II. Péter 3:7-13, és Jelenések 20:7-22:5 ír. Amikor az összes hívő együtt él az Új Jeruzsálemben az új földön, végső

győzelmet aratnak minden bűn fölött. Az egyház szentjeié lesz a végső győzelem még a királyságban is. Lesznek azonban olyanok is a királyságban, akiknek természeti testük és bűnös természetük lesz. Csakis az örök rendben lesz mindenkinek végső győzelme a bűn fölött.

XI. A TÖRVÉNY TERMÉSZETE

A tizenegyedik rész azzal zárja a tanulmányt, amit a Biblia a törvény természetével kapcsolatban tanít. Ezt a részt öt területre osztjuk.

A. A szó használata

Az Írásban a „törvény” szót hatféleképpen használják. Először is, a „törvény” szóval néha a mózesi törvényre utalnak. Valójában a Biblia többnyire ebben az értelemben használja ezt a kifejezést. Két példa a szó ilyen használatára a Róma 6:14-15 és Galátzia 4:4.

A második használata az „alapvető törvény” vagy „erkölcsi törvény” kifejezés. Ez nem Mózes meghatározott parancsolata, csupán a társadalomban található erkölcsi törvény, alaptörvény vagy alapvető törvény. Használatára két példa Róma 4:15 és 5:13.

A harmadik használat a „polgári törvény” kifejezés. Ezt Dániel 6:8 és 12-ben találjuk.

A „törvény” szó negyedik használata Isten kijelentett akarata, mint például Zsoltárok 119:18.

A „törvény” szó ötödik használata az Írásban egy működési elv, amely Róma 7:21-ben és 8:2-ben található.

A hatodik mód a „törvény” szó használatára a Messiás törvénye. Mózes törvényéhez hasonlóan a Messiás törvénye is tartalmazza sajátos parancsolatok gyűjteményét, mint ahogyan azt I. Korinthus 9:21-ben és Galátzia 6:2-ben látjuk. Az Újszövetségben a „törvény” szót összesen kétszázkilenc alkalommal látjuk, amelyek többségét a Rómabeliekhez írt levélben és a Galátziabeliekhez írt levélben találjuk. A Rómabeliekhez írt levélben hetvenhét, a Galátziabeliekhez írt levélben harmincszor használják ezt a szót. Az Újszövetség fennmaradó részében még százket alkalommal használják.

Kizárólag az Újszövetségre összpontosítva a „törvény” szót tizenhárom különböző módon használják: a cselekedetek törvénye (Róma 3:27); a hit törvénye (Róma 3:27); Isten törvénye (Róma 7:22,25, 8:7); az elme törvénye (Róma 7:23); a bűn törvénye (Róma 7:23,25, 8:2); A Krisztusban lévő élet lelkének törvénye (Róma 8:2); a halál törvénye (Róma 8:2); az igazság törvénye (Róma 9:31); Krisztus törvénye (Galátzia 6:2); a zsidók törvénye (Apostolok Cselekedetei 25:8); és Mózes törvénye (Lukács 2:22, 24:44, János 7:23, Apostolok Cselekedetei 13:39, 15:5, 28:23, I. Korinthus 9:9).

Bár a „törvény” szót nagyon széles körben használják mind az Ó-, mind az Újszövetségben, mindkét szövetségben a szó elsődleges használata Mózes törvényére vonatkozik. Bármely Isten által emberre alkalmazott törvény megszegésének a bűn az eredménye, legyen szó erkölcsi törvényről, Mózes törvényéről vagy a Messiás törvényéről.

B. A törvény jelentése

A „törvény” szó különböző használatának felfedezése az Írásban a jelentése körüli vitához vezet. Talán a „törvény” szó legjobb és legegyszerűbb meghatározása az Írásban ez: „a törvény az isteni akarat kifejezése, amelyet erővel tartatnak be.”

A törvény eme egyszerű meghatározása négy összefüggést tartalmaz. Az első összefüggés az, hogy van egy törvényadó. A törvényadó Isten. A második, hogy van egy alany, aki megkapja a törvényt, és engedelmeskednie kell annak. Az ember az alany, és engedelmeskednie kell minden olyan törvénynek, amelyet a törvényadó ad, és rá vonatkozik. A harmadik összefüggés az, hogy ez a törvény az isteni akarat kifejezése. Mivel a törvényadó maga Isten, amit törvényként ad, az saját isteni akaratának kifejezése. A negyedik, ő képes betartatni az akaratát; hatalmában áll betartatni az akaratát, és amikor csak szükségesnek tartja, használhatja hatalmát.

Miután meghatároztuk a törvény jelentését és összefüggéseit, rá kell mutatnunk két, a törvénnyel kapcsolatos szélsőségre. Az egyik szélsőséges felfogás az antinomianizmus, amely azt tanítja, hogy a hívők nem állnak semmiféle törvény alatt. A legtöbb antinomianista olyan verseket használ, amelyek azt állítják, hogy a hívő nem áll Mózes törvénye alatt, ami igaz. Ennek ellenére a hívők mégis törvény alatt állnak, a Messiás törvénye alatt. A másik szélsőség a törvénykezés. A törvényeskedés ember alkotta törvényeket ad azokhoz a törvényekhez, amelyeket Isten adott, és ezeket az ember alkotta törvényeket is kötelezővé teszik. Mind az antinomianizmus, mind pedig a törvényeskedés helytelen. Az egyensúly azt jelenti, hogy a hívőnek engedelmeskednie kell az ebben a korban rá vonatkozó isteni törvényeknek.

C. A törvény fajtái

1. Alapvető törvény

A törvény első, főbb kategóriája az alapvető törvény. Az alapvető törvény azt a törvényt jelenti, amely a racionális és irracionális teremtmények elemeiben, lényegében, erőiben munkálkodik. Amikor az alapvető törvény például az anyagi világ összetételében mutatkozik meg, akkor ezek az alapvető törvények fizikai vagy természeti törvényekké válnak; mint például a gravitáció törvénye, a termodinamika három törvénye, és így tovább.

Az alapvető törvény, amely a racionális és szabad lények összetételében jelenik meg, erkölcsi törvénnyé válik. Az egész emberiség rendelkezik valamiféle erkölcsi érzékkel. Még azok az emberek is, akik a legsötétebb dzsungel mélyén élnek, és soha nem találkoztak Isten vagy az Írás isteni törvényével, rendelkeznek valamiféle erkölcsi szabályrendszerrel. Még ők is követik a jó és a rossz fogalmát.

Az alapvető törvénynek léteznek egyéb szempontjai is: nem önkényes; magából a természetből ered; nem átmeneti; olyan régóta létezik, mint maguk az elemek, legyenek azok racionálisak vagy irracionálisak. Az alapvető törvény lehet negatív vagy pozitív, és az Istenhez való konformitásra törekszik. Még a nem hívőben is jelen van a jó és a rossz érzete, és tudja, amikor nem ér fel egy bizonyos mércével. Az alapvető törvény egyetemes; az ember mindenhol úgy cselekszik, mintha létezne egy erkölcsi mérce. Akár rendelkeznek az Írásokkal, akár nem, minden ember rendelkezik a helyes és helytelen fogalmával (Róma 2:14-15).

2. Pozitív rendeletek

A második fajta törvény a pozitív rendeletek. A pozitív rendeletek Isten akaratának kifejezése között vagy írott előírásokban. Ezt tartalmazza az Írás. Isten akaratának különféle kifejeződésai léteznek a különböző korokban és rendelkezésekben. Ennek ellenére minden kor rendelkezik Isten közre adott előírásaival.

A pozitív rendeletek három főbb kategóriában kifejezett szabályok. Először is, vannak erkölcsi szabályok; mint például a tízparancsolat vagy a hegyi beszéd. Másodszor, vannak szertartási szabályok, mint például Mózes törvényének áldozati rendszere, vagy a Messiás törvényének úrvacsora szertartása. Harmadszor, vannak jogi szabályok, amelyeket a szerint kell követni, hogy mi helyes, és mi helytelen; mint például Mózes törvényének étkezésre vonatkozó törvényei, valamint a Messiás törvényében a lelki ajándékok megfelelő használatára vonatkozó szabályok.

D. Isten törvényének célja

Isten törvényének célja tekintetében öt dolgot kell észrevennünk. Először is, Isten törvénye nem az üdvösség eszköze. Isten soha nem azért adta a parancsolatokat, hogy ezáltal valaki üdvösséget szerezzen. Isten törvényének célja – függetlenül attól, hogy mely törvényről van szó, mely rendelkezésben – soha nem volt az, hogy az üdvösség eszköze legyen (Róma 3:20, 8:3, Galátzia 3:21).

Másodszor, Isten törvényének célja az volt, hogy fokozza az ember ismeretét a bűnről (Róma 3:19-20, 5:13,20, 7:7,13, I. Korinthus 15:56, Galátzia 3:19).

Harmadszor, Isten törvényének a célja az volt, hogy leleplezze Isten szentségét (Róma 7:12).

Negyedszer, bár Isten törvényének célja nem az, hogy az üdvösség eszköze legyen, elvezetheti az embert az üdvösség eszközehez, ami a megváltó hit (Galátzia 3:24).

Isten törvényének ötödik célja az, hogy a hívő részére meghatározza az életvitelt. Amint valaki megtér, hasonló kérdéseket tehet fel: „Hogyan éljek mostantól?”, „Mit vár Isten a hívőtől?” Más szavakkal, „Milyen életvitelt szeretne Isten, hogy éljek?” Az ószövetségi hívő számára az életvitelt a mózesi törvény diktálta. A hívő számára ma az életvitelt a Messiás törvénye szabja. Ám függetlenül attól, hogy éppen melyik törvényről van szó, az ádami szövetség törvényéről, az ábrahामी szövetség törvényéről, a mózesi szövetség törvényéről, a Messiás törvényéről az Újszövetségben vagy a millenniumi rendszer eljövendő törvényéről, Isten törvénye soha sem azért adatott, hogy általa elnyerhető legyen az üdvösség. Inkább azért adatott, hogy életviteli szabályként szolgáljon a hívő számára.

E. A hívő és Isten törvénye

A hívő és Isten törvényének viszonyában két egyszerű dolgot jegyezzünk meg. Bármilyen egyszerűek is ezek a törvények, az emberek nagyon össze vannak zavarodva, és gyakran nem tudják, hogy melyik törvényt is kellene követniük. Néha nem engedelmessé válnak rájuk vonatkozó parancsolatoknak, viszont engedelmessé válnak olyanoknak, amelyek nem rájuk vonatkoznak.

Az első pont az, hogy a mai hívő nem áll Mózes törvénye alatt. A pogányok soha sem voltak a mózesi törvény alatt; a mózesi törvény kizárólag a zsidóknak adatott. Ez azt jelenti, hogy a 613 parancsolat közül egy sem vonatkozik a mai hívőkre. Ezt Róma 6:14-15, 7:6, Galátzia 5:18 és Zsidókhöz írt levél 7:18-19 tanítja.

A hívő és Isten törvényének viszonyában a második pont az, hogy ma a hívő a Messiás törvénye alatt áll. Ahogyan a mózesi törvény is számos parancsolatot tartalmazott, úgy a Messiás törvénye is számos parancsolatot tartalmaz. A Messiás törvényében számos parancsolat megegyezik a mózesi törvényben szereplőkkel, ám sok eltér attól. Ezért fontos világosan megérteni, hogy a mai hívő nem áll a mózesi törvény alatt; nem kötelessége engedelmessé válni akár csak egynek is a 613 törvényből. A hívőnek azonban kötelessége engedelmessé válni a Messiás törvénye minden egyes parancsolatának. Ezt Róma 8:4, I. Korinthus 9:21, Galátzia 5:18 és 6:2 tanítja.

A mai hívőnek óvatosságnak kell lennie azzal, hogy ne próbáljon buzgón engedelmessé válni a rá nem vonatkozó törvényeknek, s ez által engedetlenségben él azoknak a törvényeknek és parancsolatoknak, amelyek igenis rá vonatkoznak. A Messiás törvénye parancsolataival szembeni passzív vagy cselekvő engedetlenség Isten elleni bűn.